

David Ymbernon: Equilibri tres dones, 2019-2020.

EXPOSICIONS

COMPARTIR

Epopèies ymbernonianes, intrascendències vitals

Ester Xargay 31 de Març de 2020

“Aquesta exposició de David Ymbernon fa pensar, i això és bo; i tanmateix no és pas una exposició que vulgui fer pensar, i això encara és més bo. L’art d’Ymbernon fa pensar en la intrascendència en l’art o en l’art com a cosa intrascendent”. Així encetava Carles Hac Mor el seu article, DE TÀPIES A YMBERNON, el 2004, en relació a una mostra d’aquest artista nascut a Igualada el 1972, que ara exposa les seves darreres obres a la galeria El Quadern Robat. Amb aquesta nova mostra, hom pot comprovar la vigència d’esta reflexió, car, com Hac Mor bé intuïa al seu article i en va escriure molts sobre ell: “El desenvolupament de l’art d’Ymbernon ha estat continu, treballat, madurat, mentalment i practicament, i no gens precipitat en cap moment. I fa senyals que no s’ha acabat pas. I és d’agradir, car un artista, el gaudim en els seus assoliments i així mateix, però, en les seves transformacions”.

SEGUIMOS

Selecció del 2019

Agenda en confinament >

Llibres >

Vídeos >

La millor selecció cultural de la Diputació de València a un clic.

La singularitat d'aquestes epopeies Ymbernonianes, que l'artista ha anat madurant i personalitzant al llarg dels anys, rau, justament, en aquesta evocació de la intrascendència en l'art. Ell sempre ha dit: “Tot el que sé, ho he après a l'hora del patí” i ho ha demostrat amb escreix. És aquesta dimensió lúdica que conferix a la seva obra el pols de llibertat, frescor, ingravidesa i la puerilitat pròpia d'un món oníric que la caracteritza i que Ymbernon sap materialitzar i presentar, amb un relat poètic que configura cada esdeveniment i el fil argumental que enllaça una a cadascuna de les obres.

David Ymbernon: L'Odissea de Latung La La (barca amb piano), 2020. Fotografia.

Ymbernon combina, amb originalitat, un ric i acurat treball pictòric, fotogràfic i objectual, que elabora només amb dos colors, el blanc -els llums- d'on emergeix el taronja -que contrasta i formula-. Colors que aplica a materials heterogenis procedents de l'entorn quotidià, o bé que tracta amb un ampli registre de tècniques (dibuix, collage, grattage, frottage, assemblages, etcètera) i als quals també incorpora, sorra, guix, fustes, plomes i un llarg etcètera. Són obres que engloben l'expressió matèrica, l'aleatorietat del gest,llums i ombres, el dibuix realista més concís, el control de la pintura i el seu desenvolupament, el seguiment de la idea fins a l'obra acabada, passant pels esbossos i els projectes.

L'aventura plàstica ymbernoniana no parteix pas d'un significat per a construir signes, sinó que empra els seus elements i els seus dos únics colors a manera de signes que evoquen el sentit, per més d'una legislació de trobales que situa sobre un suport plàstic i que vincula a un context poètic que ho emmarca tot. Un tot que l'artista també treballa en format escènic o performatiu, que es retroalimenta amb l'obra plàstica. Cal destacar que, en algunes obres de l'exposició que ens ocupa, ara s'hi veuen elements de color taronja sobre fons fosc, són fotografies de grans dimensions, Ymbernon, en aquest cas, deixa de banda el fons blanc per situar els seus elements sobre fons negre, bo i introdueix així, un efecte escènic a les obres.

David Ymbernon: En un rai, 2020. Escultura / Poema objecte.

En una entrevista, que li ha fet darrerament Maria Palau al diari Avui, Ymbernon revela uns fets, ben significatius, relacionats amb el seu treball i la seva poesia, diu: “Les joguines, com les puntes de ganxet de la meva àvia –una altra figura clau en la meva vida– o com qualsevol objecte que tinc a mà, són eines. Jo era un estudiant nefast i els objectes eren el meu llenguatge per expressar sentiments. Als sis anys vaig tenir un accident i vaig estar un any al llit. Sé el que es pot arribar a aprendre jugant.” És important escoltar als artistes, si hom vol franquejar l'abisme –el temps, hores i hores, una vida passada treballant el seu art– que ens separa de l'obra, això ens ajuda a fer aquest pas a cegues que ens fa prendre consciència del seu neguit i de la seva obsessió. En aquella entrevista, Ymbernon, ho posa en evidència: “Vaig tenir una infantesa dura, marcada per una separació problemàtica dels meus pares. En un entorn advers, els nens tendeixen a desenvolupar una imaginació molt creativa. Em vaig construir un món propi de fantasia dins del qual em vaig refugiar. El taronja, que va sortir a l'adolescència, em va servir per canalitzar aquesta realitat paral·lela tan potent. Em va fer sentir lliure per fer el que volgues.” L'obra d'Ymbernon parteix, doncs, d'un recer de fantasia, on emparar-se amb l'infant oblidat al fons de nosaltres mateixos, ens remet a la vulnerabilitat de l'ésser, a la seva intrascendència, sense concessions, del seu art.

David Ymbernon: La menjadora de lletres, 2018-2019.

Talment, com ho van fer els surrealistes, Ymbernon ens convida a ultrapassar la realitat tangible per oferir-ne una que incorpora els elements de la imaginació i l'inconscient. Ens ofereix un espai de llibertat i de transformació de la vida mitjançant l'art i la poesia. Vegeu, si no, com ho manifesta, també, amb aquests versos: “Es van construir una embarcació / en forma de lletra H majúscula / amb troncs lligats i bidons / i una vela amb camisons de les àvies i besàries. // I van hissar una bandera transparent/invisible /que no és el mateix que no dur-ne // I van crear l'oceà després de sopar / només amb un llum de camping gas i un transistor de vuit piles. // Tots sols / tots dos. // I a l'aigua / si mires bé / encara s'hi veu el seu rastre.”

En aquesta entrevista videogràfica que El Temps de les Arts li va fer darrerament, Ymbernon ens comenta els seus comentaris i opinió sobre el seu treball i la seva poesia.

Tal com diu ell mateix: “El meu treball, bàsicament, considero que està en tres pòtes, les arts escèniques, les arts visuals i la poesia (...).”

Bio | Articles recents

Ester Xargay

Llicenciada en Història de l'Art per la UB, escriu poesia i textos en relació amb l'expansió de l'art: interdisciplinarietat, procediments i dissolució dels gèneres. Escriptora, traductora i videopoeia, combina aquestes pràctiques amb recitals, exposicions i concerts en què collabora amb músics i artistes. Escriu sobre art i literatura en diaris i revistes (1988/2020). Ha publicat una desena de llibres de poesia, el darrer dels quals “Desintegrar-se” ha obtingut el Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2018. Té cura de la “Setmana de Poesia de Barcelona” (2005/2011) i de “Poesia als parcs. Lletres i paisatges” (2007-2014). Realitza entrevistes videogràfiques a autors catalans per a la ILIC (Institució de les Lletres Catalanes).

Entrades Relacionades:

Peter Hujar, retrat de vida i mort.

La Galeria Mirador, la resistència impossible

Descobrir el món del manga a través d'un

David Ymbernon | Ester Xargay | El Quadern Robat

< Return a 2007 (abans de l'ensulsiada)

Aïllar-se per abraçar-ho tot: tres músiques universals escrits en confinament >

Qui som

Equip

Orígens

Contacte

Arts visuals

Arts escèniques

Arquitectura

Música

Exposicions

Art World

Mercat de l'art

Disrupcions

Teatre

Danza

Clàssica

Òpera

Agenda (en confinament...)

Equipaments

Vídeos

Llibres

Bio

Articles recents

Qui som

Equip

Orígens

Contacte

Entrades Relacionades:

Peter Hujar, retrat de vida i mort.

La Galeria Mirador, la resistència impossible

Descobrir el món del manga a través d'un

David Ymbernon | Ester Xargay | El Quadern Robat

< Return a 2007 (abans de l'ensulsiada)

Aïllar-se per abraçar-ho tot: tres músiques universals escrits en confinament >